

11de zondag door jaar B

Mc. 4, 26-34

Toen kardinaal Roncalli op 28 oktober 1958 tot paus gekozen werd, nam hij de naam Johannes XXIII aan. Toen hij paus gekozen werd, was hij al achter in de 70. De oudere parochianen zullen hem zeker nog herinneren. De dagen na zijn pauskeuze had deze goedlachse man echter slapeloze nachten. De last van de hele wereldkerk met haar ingewikkelde problemen en verschillende culturen lag nu op de schouders van een oude, verzwakkende man. Ge zou van minder wakker liggen.

Toen hij voor de zoveelste keer wakker lag, zo noteert hij in zijn dagboek, zei hij bij zichzelf: "Ik moet hier toch eens met de paus over spreken." Toen het tot hem doordrong dat hij nu zélf paus was, zei hij luidop: "Goed, dan zal ik er met de heilige Geest over spreken". En alleen al die gedachte, deed hem de oplossing aan de hand want, zo schrijft hij: "Waarom zou ik wakker liggen? Gij zijt het toch die de Kerk bestuurt? Het is aan U om U zorgen te maken!"

Ge zou kunnen zeggen dat Johannes XXIII begrepen had dat hij moest doen zoals die boer uit de parabel: overdag het land bezaaien, d.w.z. zijn taak verrichten, en daarna 's nachts slapen, d.w.z. zich verder geen zorgen maken, om niets bekommerd zijn. Hij had begrepen dat hij niet alles zelf moest uitzoeken en regelen, beheersen, oplossen, controleren, in de hand houden. Met andere woorden: dat het Rijk Gods in de eerste plaats het werk is van God. Dat besef of geloof genas hem van zijn slapeloosheid.

We zijn nu zo'n 60 jaar verder en de enorme ontwikkelingen van de wetenschap en de technologie doen ons, hedendaagse mensen, dikwijls leven in een waan dat wij zo ongeveer al onze problemen kunnen oplossen, dat we alles zelf in de hand hebben en dat alles van ons afhangt. Veel mensen voelen zich pas gerust als ze alles onder controle hebben.

De parabel van die boer zou voor die mensen een kostbare les kunnen zijn. Natuurlijk moet die boer overdag wel gezaaid hebben: het Evangelie of het geloof is geen vrijbrief om niets te doen. Het ontslaat ons dus niet van een stuk eigen inzet en verantwoordelijkheid. Maar het behoedt er ons wel voor onszelf te overschatten en te denken dat wij alles met ons verstand kunnen bevatten en dat we alles uit eigen kracht tot stand kunnen brengen.

Of nog anders gezegd: het bevrijdt ons van de koortsachtige gedachte dat de wereld rond ons eigen persoontje draait, want zo middeleeuws zijn moderne mensen vaak in hun kijken naar de wereld. Die parabel vertelt ons dat er een andere eindverantwoordelijke is dan wijzelf: God, en dat het belangrijk is ons zaaien en zwoegen van overdag te laten bevruchten door Hem.

En dan is het goed om weten: God heeft zijn eigen strategie, zowel wat betreft tijd als wat betreft wijze waarop. En ook dan geldt soms wat die parabel al vermeldt: "dat de boer niet begrijpt hoe het zaad kiemt en opschiet". Of zoals Paulus het zegt: op dat terrein zijn wij maar "onnutte knechten".

Als wij, zeker als het gaat over onze inspanningen als parochie in een moeilijke situatie, als wij naar eer en geweten kunnen zeggen dat wij ons best hebben gedaan, dat we alles hebben gedaan wat we konden, dan zal het ons ook gegund zijn op onze beide oren te kunnen slapen. Waarom? Omdat ons geloof groot genoeg mag zijn dat er op een bepaald moment vruchten van die arbeid geplukt zullen worden, ook al weten wij, zoals die boer uit de parabel, niet wanneer of hoe. Amen.

Johan Goris, pastoor